EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | | Actualitzat el 22/09/2020 a les 17:56

Jordi Farré. ?Des de Lieja

«Estic desenvolupant un nou mètode que permetrà l'anàlisi de l'hormona de la paratiroides (PTH)»

Vaig marxar fa prop de quatre anys. Visc envoltat de camps i bèsties en un petit poble való anomenat Berneau, de 700 habitants, a dos minuts a peu de Flandes i a cinc dels Països Baixos. Faig el doctorat en ciències farmacèutiques i biomèdiques. Durant l'últim any de Farmàcia me'n vaig anar d'Erasmus a Lieja, en un laboratori de l'hospital universitari de la ciutat, per fer-hi el treball de final de grau. Allà em va rebre per sorpresa la Neus, una postdoctorant valenciana amb qui podia parlar en català. Em va introduir en el món de l'espectrometria de masses. Junts vam treballar en el desenvolupament d'un mètode per quantificar diferents formes de la Vitamina D presents a la sang. Les tècniques instrumentals que utilitzàvem em van fascinar de tal manera que no m'ho vaig pensar gaire quan em van oferir quedar-m'hi per fer el doctorat, enfocat en el camp de la Proteòmica. Actualment estic desenvolupant un nou mètode que permetrà l'anàlisi de l'hormona de la paratiroides (PTH) així com les seves variants amb interès clínic. Aquesta nova aproximació, amb la qual treballo, permetrà estudiar d'una manera robusta i inequívoca aquesta hormona, especialment important en el metabolisme del calci i els conseqüents trastorns de la mineralització òssia.

Des de bon principi, m'he sentit molt acollit pels belgues. Malgrat l'escull que suposava el francès, tothom feia mans i mànigues per intentar entendre'm i fer-me sentir com a casa. També he tingut la sort de fer una colla d'amics força internacional; amb alemanys, francesos, libanesos, italians i per descomptat belgues. Després de quatre anys, amb alguns amb qui compartíem escassos "bonjours", ara som bons amics i gaudim de bones cerveses belgues, al local més conegut de Lieja, el Pot au Lait. Al principi del doctorat em vaig unir en un grup de WhatsApp d'expats a Lieja, on es va organitzar una quedada de catalans. Vaig conèixer la meva parella, la Irene, gironina, amb qui tinc la sort de conviure, amb el "Friets" -patata fregida en flamenc-, el

nostre gat. Entre tots dos procurem que no ens faltin els subministraments catalans a casa. Tenim fins i tot tomàquets de penjar! I és que, com deveu saber, la vessant culinària belga coixeja per les dues cames; es basa sobretot en molts fregits i ho acompanyen tot amb patates rosses, plat nacional.

L'experiència és molt enriquidora, tant a nivell personal com a nivell professional. Bèlgica m´ha fet adonar d'algunes de les mancances del meu país -entre d'altres, les oportunitats de recerca científica-, però sobretot de la sort que tenim de ser catalans i de com d'agradable és viure a Catalunya. Cada cop que torno de visita i sento parlar el català, abraçaria qui sigui que el parla. Aquesta complicada temporada de Covid-19 m´ha apropat més a la meva colla manresana, gràcies als nous costums de videotrucades. De fet, ens hem pogut veure més ara que mai i això ha estat molt d'agrair. Estem molt bé i còmodes a Bèlgica, però les ganes de tornar hi són. Ho farem.

Jordi Farré fa el doctorat en ciències farmacèutiques i biomèdiques a l'hospital universitari de Lieja (Bèlgica)